१४ सर्गः नात् शेषाये न पलायितास्ते शूरमानिनोजिह्रियुः ह्रीलज्जे मुध्वोरित्यादिना इय् शूरं अर्थादात्मानं मन्यतइति यहा दिलाषिन् ॥ ४१ ॥

राघवोन दयाञ्चक्रे दधुर्धैर्य्यं न केचन । मम्रे पतङ्गवद्वीरैर्हाहेति च विचुक्रुशे ॥ ४२ ॥

ज॰म॰ राघवइत्यादि । राघवोन दयाञ्चक्रे न दयाङ्कृतवान् पूर्व्वदाम् न केचन न केचित् धैर्य्यं दधुः धारितवन्तः सर्व्वएव अहमहमिकया प्रवृत्ताः यदिवा न केचन केचिद्धैर्य्यं न दधुः अपितु दधुरेव पतङ्गवत्पतङ्गैरिव वीरैर्मम्रे मृतं भावे लिट् हाहेति च विचुक्रुशे रुदितं ॥ ४२ ॥

भ॰ राघवइत्यादि । रामोन दयाञ्चक्रे ञिदयग्रहणेगतौ बधे दानेऽवने विंजादीत्याम् केचित् धैर्य्यं न दधुः धृतवन्तः सर्व्वएव व्याकुलाइत्यर्थः डुधाञ्धारणे उस्येचीत्यालोपः वीरैः पतङ्गवत् शलभैरिव मम्रे मृतं मृङ्शमृतौ भावे रूपं हाहेति च विचुक्रुशे रुदितं क्रुशजोरोदे ह्रतौ भावे रूपं ॥ ४२ ॥

तिरोवभूवे सूर्य्येण प्राप च निशयास्पदं । जग्रसे कालरात्रीव वानरान्राक्षसांश्च सा ॥ ४३ ॥